

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem Liberec, Nitranská 1, zastoupeným Mgr. Karlem Volfem, advokátem, se sídlem AK Praha 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2011, č.j. MMB/0418006/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 19.1.2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 9.11.2011, č. j. MMB/0418006/2011, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň, ze dne 9.9.2011, č.j. MCLISEN07841/2011/2500/Mikš., a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí v celkové částce 5.000,- Kč za 1ks zařízení za období od 1.8.2008 do 31.12.2008.

II. Obsah žaloby

Žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval posouzením předmětu poplatkové povinnosti. Meritem sporu je otázka, zda předmětem „místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je funkčně nedělitelné technické herní zařízení – centrální loterijní systém (dále jen „CLS“) nebo každý jednotlivý na něm závislý koncový videoloterijní terminál (dále jen „VLT“). Dále považoval žalobce za meritum sporu, co se vlastně rozumí jako výherní hrací přístroj (dále též „VHP“) ve znění zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění platném do 15.6.2010.

Žalobce má za to, že zákon o místních poplatcích v době před 16.6.2010 poplatkovou povinnost za provozování jiného technického herního zařízení nestanovoval a nesouhlasil s názorem, že VHP se rozuměla všechna zařízení splňující definici uvedenou v ustanovení § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb. o loteriích a jiných podobných hrách. Podle názoru žalobce se náleží Ústavního soudu ČR sp.zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011 dotýkal toliko zákona o loteriích a nikoliv zákona o místních poplatcích nebo celkovým používáním definice VHP. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích jednoznačně rozlišuje mezi dvěma různými technickými zařízeními, pro které je stanoven odlišný režim. Dle žalobce se v případě VLT jedná o technicky odlišná, jiná zařízení než VHP. Nadto VLT mají jiný režim povolení a není možné snažit se podsunout VLT pod jakýkoliv jiný pojem nepřiměřeně extenzivním výkladem. Zároveň žalobce namítl, že nelze dojít ke správnému výkladu obecné definice herního zařízení bez náležitých skutkových zjištění, kterými musí být v daném případě i technické posouzení konkrétního typu technického zařízení.

Dále žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí spatřuje rovněž zásah do svých práv zaručených mu Listinou základních práv a svobod, a to zejména článkem 11 odst. 5, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, a obecněji pak článkem 4 odst. 1, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. V postupu správních orgánů obou stupňů lze spatřovat prvky svévole, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že jak žalobce tak žalovaný uvedli své argumenty již v odvolacím řízení, proto v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu odkázal. Zároveň uvedl, že je přesvědčen, že koncová zařízení CLS bylo možno podřadit pod pojem VHP, a proto tato zařízení podléhala poplatku i v období před 15.6.2010.

Na rozdíl od žalobce je žalovaný přesvědčen, že náleží Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 29/10 má určitý zobecňující přesah, pokud jde o použití definice výherního hracího přístroje, a smyslem změny zákona o místních poplatcích bylo jednoznačně zajistit, aby VLT poplatku podléhala. Dle žalovaného nebylo ve věci významné posuzování technických odlišností, ale možnost podřazení VLT pod pojem VHP v širším pojetí. Z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát, jelikož akceptací názoru a metodického vedení obcí ze strany ministerstva financí, byly bezmocné proti šíření hazardních her a jejich negativních

externalit. V souvislosti s uvedeným pak žalovaný uvádí náleze Ústavního soudu ze dne 3.1.2012, sp. zn. Pl. ÚS 170/11.

V rámci repliky k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že pojem VHP používaný zákonem o místních poplatcích nikdy vykládán nebyl. Zároveň zdůraznil, že ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích rozlišuje mezi dvěma různými technickými zařízeními, pro které je stanoven odlišný režim, což reflektoval i Ústavní soud ve svém nálezu. Závěrem konstatoval, že pokud zákonodárce novelizoval zákon o místních poplatcích a s účinností ke dni 16.6.2010 rozšířil poplatkovou povinnost i na jiná technická herní zařízení, nasvědčuje to závěru, že do doby před novelizací nebyla tato zařízení zpoplatněna.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání.

První spornou otázkou byla otázka, zda místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ve smyslu zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 17/1998 podléhaly interaktivní videoloterijní terminály jako koncové jednotky centrálního loterního systému i před novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., a bylo je tak možné subsumovat pod pojem výherní hrací přístroj.

Podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích účinného do 15.6.2010 poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Podle § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

Podle § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

Podle § 2 písm. e) zákona o loteriích loteriemi a jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o loteriích výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.

Uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích byla následně konkretizována na základě ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích obecně závaznou vyhláškou,

kde obec upravila podrobnosti jejich vybírání, zejména stanovila konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Ve zpoplatňovaném období byla účinná v územní působnosti správce poplatku obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, která nabyla účinnosti od 1.9.1998.

V době, kdy byl poplatek za výherní hrací přístroj do právního řádu zaveden je nutné zohlednit skutečnost, že zařízení v podobě interaktivních videoloterijních terminálů na trhu loterních zařízení neexistovala. Zákonodárce, tak tento pojem nemohl explicitně uvést do textu zákona. Ten tedy obsahoval pouze pojem výherní hrací přístroj. Pojem jiné technické herní zařízení byl do zákona o místních poplatcích vložen až novelou č. 183/2010 Sb., která tak upřesnila předmět poplatkové povinnosti.

Z definic výherního hracího přístroje uvedených v zákoně o loteriích a následné novelizace provedené zákonem č. 183/2010 Sb. však nebylo lze dovodit, že by se videoloterijní terminály staly předmětem zpoplatnění až provedenou novelizací, jelikož tato pouze zpřesnila předmět zpoplatnění a nezavedla novou kategorii zpoplatňovaných zařízení. Interaktivní videoloterijní terminály tak vždy spadaly pod pojem výherního hracího přístroje. Vzhledem k předmětným definicím a charakteru zařízení ve formě interaktivního videoloterijního terminálu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že obecnost definice podle zákona o loteriích umožňovala podřadit tato zařízení pod pojem výherního hracího přístroje a to již od okamžiku zavedení místního poplatku do právního řádu, tedy od 1.1.1998.

Nález Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „*Obecně závazné vyhlášky města Chrastavy*“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „*že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. Nálezem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 tak byl vymezen vztah pojmu jiné technické herní zařízení a výherní hrací přístroj a byly tak odstraněny výkladové rozpory. Nelze však souhlasit s názorem žalobce, že z hlediska místních poplatků se staly interaktivní videoloterijní terminály předmětem zpoplatnění až od 14.6.2011 a nebylo je tak možné podrobit poplatkové povinnosti před tímto datem na základě aplikace názorů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalovaným byl použit nález Ústavního soudu jako podpora jím již dříve zastávaného názoru. Předmětným nálezem se Ústavní soud sice nezabýval problematikou místních poplatků ze stejného pohledu jako v nyní souzené věci, nicméně koncepce definic výherního hracího přístroje byla v nyní souzené věci použitelná.

V této souvislosti pouze na okraj soud uvádí, že standardně dostupné internetové stránky charakterizují VLT takto: „*V praxi se můžeme setkat se třemi základními druhy výherních automatů, tedy klasickými mechanickými VHP, dále pak s automaty digitálními (většinou s dotykovou LCD obrazovkou) a nakonec s VLT. Systém VLT terminálů pracuje na principu sázkové hry s fixně danou pravděpodobností výhry (tzv. Fixed odds betting), kterou lze na*

systému provozovat. Princip je založen na propojení libovolného počtu videoloterijních terminálů po internetové síti s centrálním serverem. Spuštěním každé jednotlivé hry na videoloterijním terminálu se spustí interaktivní komunikace mezi centrálním serverem, který odešle zpět terminálu číslo, vygenerované generátorem náhodných čísel. Terminál toto náhodné číslo převede na konkrétní výsledek dané hry. Případná výhra je připočtena ihned automaticky hráči do jeho kreditu na přístroji. Tyto přístroje jsou taktéž nazývané VLT, Videoloterijní terminály nebo Video Lottery Terminal.“ Srov. např. www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info.

Jednotlivé koncové VLT tedy umožňují hráčům účastnit se hry, tzn. jsou schopny realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a současně bylo povoleny rozhodnutím Ministerstva financí (viz ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích), tzn. logicky podléhají místnímu poplatku podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích.

Dále soud považuje za nutné uvést, že opakovaně vyjádřené závěry zdejšího soudu byly podrobeny již i přezkumu Nejvyšším správním soudem, který se jasně vyslovil k některým podstatným otázkám, které jsou předmětem přezkumu i v souzené věci, byť pro poplatek za období od 1.7.2010. Soud proto považuje za vhodné na tomto místě zároveň odkázat na obsah rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl následující: „[22.] *Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahami krajského soudu, které byly důkladně argumentačně podloženy. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Jak zevrubně dovedl krajský soud, svým postupem zákonodárce dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterijní terminály jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.*

[23.] Z toho důvodu lze přisvědčit krajskému soudu, že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. **Stěžovatel nemá pravdu, když striktně rozlišuje mezi loterií či jinou podobnou hrou jako takovou a „kanálem“, jehož prostřednictvím je hra realizována.** Stěžovateli lze nicméně přitakat potud, že správci poplatku nemohou při stanovení a vyměření poplatku svévolně vykládat určité zákonné pojmy. Tak tomu však v daném případě nebylo, protože správce poplatku i krajský soud vyšly pouze ze shora uvedené novely zákona o místních poplatcích a správně si vyložily její dopad též na interaktivní videoloterijní terminály. **Pokud stěžovatel tvrdí, že interaktivní videoloterijní terminály nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů, s čímž nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.** Interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, protože pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což musí Nejvyšší správní soud odmítnout.

[24.] Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že v případě interpretace nabízené stěžovatelem by posuzovaný místní poplatek fakticky ztratil smysl, protože pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. Podobně by daná interpretace kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. – N 151/62 SbNU 315). **Proto Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí s krajským soudem, že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživatelům.** Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejich konkrétním počtu, a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her.“ (pozn. - zdůraznění provedeno krajským soudem).

Je zřejmé, že ani po samotné provedené novelizaci nedošlo k naprostému vyjasnění poplatkové povinnosti. O to více je nutné závěry Nejvyššího správního soudu interpretovat i ve vztahu k předcházejícímu období. Technická podstata VLT a CLS se od 16.6.2010 nikterak nezměnila. Soud vychází z toho, že pro zahrnutí pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích nelze striktně vycházet z technických parametrů, dospěl k závěru, že koncová zařízení CLS mají stejný charakter jako samostatně fungující VHP a mohla být zpoplatněna již na základě zákona o místních poplatcích ve znění do 15.6.2010, jak již uvedl výše.

Ani závěrečnou žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány postupovaly svévolně, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení, čímž zasáhly do ústavních práv žalobce, soud důvodnou neshledal. Místní poplatky jsou zahrnovány do oblasti daní, které směřují do rozpočtu obce, tudíž při správě místních poplatků je z procesního hlediska postupováno podle ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

V přezkoumávané věci bylo tedy pro správce poplatku při vedení daňového řízení relevantní, zda „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ je předmětem místního poplatku i za období před 15.6.2010 a za jakých podmínek podléhá místnímu poplatku (ustanovení § 1 ve spojení s ustanovením 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998) a zda bylo „jiné technické herní zařízení“ Ministerstvem financí povoleno (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích – zde rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26451/2007, ve znění doplňujícího rozhodnutí ze dne 25. 1. 2012, č. j. 34/96319/2009). Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným má soud za prokázané, že v případě žalobce byly splněny všechny tři zákonné předpoklady k tomu, aby byla zpoplatněná zařízení podrobena místnímu poplatku. Správce poplatku i žalovaný v přezkoumávané věci řádně zjistili skutkový stav věci a následně realizovali správnou interpretaci a aplikaci příslušných ustanovení zákona, přičemž v jejich postupu soud žalobcem namítanou nezákonnost neshledal.

Závěrem soud konstatuje, že se zabýval i možnou prekluzí práva vyměřit místní poplatek. Při hodnocení možné prekluze práva vyměřit místní poplatek bylo třeba zohlednit následující ustanovení vyhlášky č. 17/1998.

Podle čl. 6 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 se poplatek platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

Dále pak podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

Podle čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998 pokud poplatník nesplní svoji oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou touto obecně závaznou vyhláškou, lze dlužné poplatky vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla.

Jelikož bylo možné na částku místního poplatku za období od 1.10.2008 do 31.12.2008 pohlížet jako na dlužný poplatek, správce poplatku tak byl oprávněn dlužný poplatek vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla (čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998). Poplatková povinnost vznikla v souladu s čl. 6 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 dnem uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Platebním výměrem byla uložena poplatková povinnost za celkem 1 ks výherních hracích přístrojů, a to zařízení výrobní číslo 07102059 v provozovně „VALL“ Brno, Kotlanova 2162/5, typ MULTIVEGAS. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že o zpoplatňované zařízení bylo doplněno rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 34/26451/2007 ze dne 31.12.2007 rozhodnutím ze dne 20.6.2008, č.j. 34/26884/2008, které nabylo právní moci 22.3.2008.

Konec tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření místního poplatku se odvíjel od data uvedení zařízení do provozu (čl. 6 odst. 1 ve spojení s čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998), které však z obsahu správního spisu nevyplývá, nicméně zařízení nemohlo být uvedeno do provozu dříve než bylo pravomocně povoleno, tedy nejdříve 22.3.2008. V případě zpoplatňovaného zařízení mohla tedy uplynout prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku nejdříve dne 31.12.2011. Platební výměr byl žalobci doručen dne 27.9.2011. Žalobce následně proti platebnímu výměru podal v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o kterém bylo žalovaným rozhodnuto dne 9.11.2011. Rozhodnutí žalovaného následně nabylo (dle doložky právní moci) dne 9.11.2011 právní moci – v předloženém správní spise není založena doručka. Prvním úkonem místně příslušného správce místního poplatku pro příslušné období od 1.10.2008 do 31.12.2008 byla výzva k prokázání skutečností datovaná 30.6.2011, která byla doručena 7.7.2011.

Je třeba zdůraznit, že, jestliže obecně závazná vyhláška obsahovala ustanovení umožňující stanovit poplatek ve tříleté prekluzivní lhůtě, existovala tak možnost správce poplatku vyměřit poplatek až do uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Skutečnost, že doposud v průběhu prekluzivní lhůty nedošlo k vyměření poplatku neznamena, že poplatková povinnost neexistuje nebo přestala existovat. Zároveň pokud o povinnosti doposud neproběhlo žádné řízení, tak se nemůže jednat o povinnost, o níž by bylo již pravomocně rozhodnuto.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rámci usnesení ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, uvedl, že „*Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních. V dané souvislosti lze zmínit i stanovisko právní doktríny: Důležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v*

novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním. [Bobek, M., Kühn, Z., Polčák, R. (eds.), Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou, Praha 2006, s. 48].“

Obdobná situace nastala i v souzené věci. V žádném případě nelze vykládat rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, jako retroaktivní, neboť uvedené rozhodnutí samo o sobě nemá obecné normativní účinky do minulosti. Citovaný nálezn Ústavního soudu nevytváří žádnou právní normu, která by nedovoleně upravovala právní vztahy existující již před její platností, event. účinností. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 poskytl Ústavní soud toliko ústavně konformní výklad již existujícího, platného a dlouhodobě účinného ustanovení zákona o loteriích. Pouze a jedině v tomto smyslu je třeba vnímat citovaný nálezn. Pojem výherní hrací přístroj byl v zákoně obsažen i ve zpoplatňovaném období. Skutečnost, že byl správcem místního poplatku chybně vykládán neznamena, že řádný a správný výklad neměl být správcem místního poplatku aplikován již ve zpoplatňovaném období.

Právě náleznem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, byl vyplněn pojem výherní hrací přístroj. Ústavní soud v uvedeném nálezn dospěl v odst. 44. k závěru „*že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezn vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“.

Jestliže Ústavní soud teprve v roce 2011 naplnil správným, resp. ústavně konformním obsahem pojem výherní hrací přístroj, pak je na správci místního poplatku, jak k této okolnosti přistoupí. Podstatné je, zda rozhodoval správce místního poplatku v rámci své zákonné kompetence.

Na základě shora uvedených skutečností patrných ze správního spisu má soud za prokázané, že poplatek byl žalobci vyměřen před uplynutím prekluzivní lhůty pro vyměření správní poplatku.

V. Shrnutí a náklady řízení

Při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil.

Pro úplnost argumentace k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nenaplnňuje definiční znaky nezákonného rozhodnutí.

Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu